ȘCOLILE SPORTIVE

UNITĂȚI PUTERNICE ALE ACTIVITĂȚII DE PERFORMANȚĂ

Raidul întreprins de reporterii noștri în cîteva școli sportive a avut scopul de a evidenția preocupările acestor unități sportive, modul în care ele reușesc să-și atingă țelul: depistarea și pregătirea elementelor capabile să izbîndească în sport.

Antrenorii și performerii secției de ciclism a Școlii sportive nr. 2: Nicolae Grigore — *antrenor,* M. Valentin, I. Totora, M. Toma, Tr. Sîrbu, Dan Budișteanu — *antrenor (sus),* V. Șarpe, Fl. Glomnicu, Dede Negoescu — *antrenor,* V. Căpitanu *și* I. Mirea *(jos).*

O ETAPĂ CALITATIV SUPERIOARĂ

Pentru sportul cu pedale, înființarea secțiilor de ciclism în școlile sportive a însemnat un veritabil „balon de oxigen", o etapă superioară calitativ în instruirea tinerelor talente. Primele promoții (mai substanțiale) de absolvenți ai I.E.F.S. cu specializarea ciclism au fost îndreptate spre aceste unități. Pornind de la selecție, continuînd cu procesul instructiv-educativ și încheind cu promovarea — totul s-a făcut, de la acea dată, sub auspiciile științei sportului. Colaborarea cu medicina, psihologia și alte discipline ce pot favoriza drumul spre înalta performanță, a dat și dă suportului amintit mai multă trăinicie și eficiență.

Dintre secțiile de ciclism existente în școlile sportive am ales-o pe cea de la Școala sportivă nr. 2 din Capitală. *Alegerea n-a fost întîmplătoare. Fără să existe un clasament oficial, noi o socotim fruntașă între unitățile similare. Criteriile care ne-au condus la această apreciere sînt rezultatele. Din cele 20 de titluri naționale, decernate în 1974 la juniori I și II, secția antrenorilor-profesori* Nicolae Grigore și Dan Budișteanu *(care primesc sprijinul experienței maestrului* Dede Negoescu) *a cucerit 13, ceea ce reprezintă 65 la sută. De aici au fost selecționați în loturile naționale* Ilie Totora *(trecut la seniori, în secția clubului Steaua),* Valentin Marin, Traian Sîrbu, Florian Glomnicu, Ion Mirea, Aurel Șarpe *și* Vasile Căpitanu, *iar alți cîțiva accelerează ritmul în speranța că vor întruni și ei sufragiile selecționerilor. Ceea ce este posibil...*

Fără îndoială, succesele amintite au la bază munca. Juniorii de la Școala sportivă nr. 2 au ajuns să efectueze sute de ore de pregătire pe an, *la o intensitate care ar putea să-i sperie și pe unii seniori.* Elevii-sportivi concurează la toate genurile de întreceri, folosind pentru pregătirea generală velodromul, șoseaua și ciclocrosul. Nu este omis nici aportul sporturilor ajutătoare, din rîndul cărora halterele, gimnastica și atletismul au intrat în obișnuință.

O bună parte din activitatea secției este îndreptată spre depistarea și selecția tinerilor dornici să practice ciclismul. Pentru aceasta se menține o permanentă legătură cu școlile din apropiere, se organizează întreceri de masă, se sprijină organizarea concursurilor pe școli. Acțiunea este non-stop, astfel că numărul celor aproape 50 de membri ai secției nu se subțiază prin trecerea, la finele fiecărui sezon, în grupa seniorilor a tinerilor rutieri care au absolvit școala.

Ce-și propune secția de la Școala sportivă nr. 2? Obiectivele sale de viitor atestă seriozitatea preocupărilor antrenorilor și conducerii școlii (director — prof. Constantin Popescu). *Este vorba, în primul rînd, de* o accentuată specializare a tinerilor rutieri pentru probele olimpice și, îndeosebi, pentru cea de contratimp pe echipe. *Se încearcă, deci, crearea unui climat favorabil depistării elementelor dotate pentru contratimp, probă ce poate aduce afirmarea internațională a sportului nostru cu pedale. De altfel, rezultatul formației campioane la juniori cat. I (1 h.41 pe 70 km) reprezintă o promisiune.* Apoi, antrenorii sînt animați de dorința de a oferi loturilor naționale cît mai multe elemente talentate. *Există aici o lăudabilă grijă pentru ca tinerii să aibă o comportare ascendentă, să dea în fiecare an rezultate pe măsura potențialului real, astfel ca la seniorat să se mențină pe linia aceluiași progres și nu, cum se mai întîmplă în unele cazuri, să regreseze pentru că s-au epuizat în perioada junioratului.*

În mod sigur, prin activitatea ei, Școala sportivă nr. 2 este un exemplu. *Firește, nu singurul. Pentru că în ciclism, școlile sportive au, în general, o activitate laborioasă, o contribuție de prim ordin la îmbogățirea loturilor naționale cu elemente talentate.*

Hristache NAUM

SIMBIOZĂ FRUCTUOASĂ

ȘCOALĂ—CLUB

(Energia) (Dinamo)

Deși mai tînără decît suratele ei bucureștene, **Școala sportivă Energia** (director — prof. **Ștefan Nobilescu**) a început să apară tot mai des pe listele fruntașelor, numai în acest an trecîndu-și la activ 27 de prezențe pe podiumurile de premiere ale campionatelor republicane de juniori, dintre care 5 pe cea mai înaltă treaptă.

Mutată acum doi ani de la clubul Rapid în parcul Dinamo, Școala sportivă Energia tinde să devină — alături de Tînărul Dinamovist — o pepinieră a cunoscutului club din șos. Ștefan cel Mare. Ideea colaborării dintre școlile sportive și marile cluburi — care nu este nici nouă și nici la prima ei traducere în fapte — are, însă, aici un argument în plus — prezența ambelor unități în același perimetru sportiv: parcul Dinamo. Firește, sălile, terenurile, întreaga bază, aparțin clubului dinamovist, dar micii sportivi de la „Energia" au început să se simtă aici ca la ei acasă...

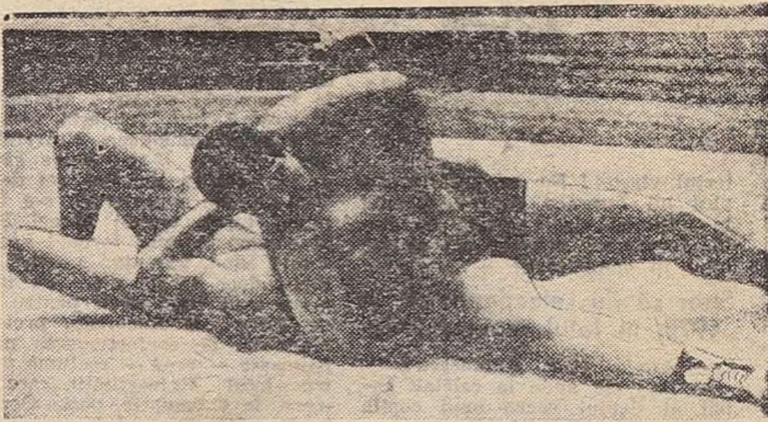
Odată cu venirea școlii sportive în șos. Ștefan cel Mare, conducerile celor două unități și-au pus — pe bună dreptate — problema colaborării strînse, a împletirii muncii în disciplinele care aveau secții la Dinamo și la Energia. Ba, mai mult, la solicitarea clubului-gazdă, Școala sportivă a înființat chiar o nouă secție — cea de gimnastică.

Colaborarea, începută de la nivelul conducerilor cluburilor, a continuat prin strîngerea legăturilor și pe celelalte planuri. Spre exemplu, Dinamo invită întotdeauna la lectoratele sale metodice pe antrenorii de la Energia, își pune bazele sportive la dispoziția școlii cînd aceasta organizează concursuri de selecție și întreceri interne sau internaționale, într-un cuvînt caută să ofere cît mai mult noii sale colaboratoare. La acest sprijin consistent, Școala sportivă Energia a răspuns prompt, oferind exact ceea ce se aștepta de la ea — sportivi de autentic talent și de certă valoare, tineri de perspectivă, capabili să obțină performanțe înalte în viitor. Exemple sînt numeroase, dar ne vom limita la cele oferite de **rugby** (tinerii **Valeriu Cantea** și **Ion Aurel** fac parte, în prezent, din prima echipă a clubului Dinamo), **box** (**Janiel Pleșa**), **lupte greco-romane** (**Nicolae Mareș** și **Gheorghiță Lucian**). În fine, tot aici putem vorbi despre unificarea secțiilor de volei junioare, în urma căreia echipa care activează în divizia școlară se numește acum **Dinamo-Energia**, fiind antrenată de prof. **Rodica Hălmăgeanu**, angajată a școlii sportive.

Iată deci că atît gazdele, cît și oaspeții se achită bine de obligațiile pe care le ridică înțelegerea și colaborarea dintre cele două unități sportive. Asta nu înseamnă, însă, că totul este perfect, că nu mai există încă resurse nefructificate, că ambele părți dau tot ce pot da. Școala sportivă trebuie să-și intensifice eforturile (de fapt, e interesul ei, în primul rînd!) atît în direcția selecției, cît și a creșterii cantitative a eșaloanelor sale de prim rang, iar Dinamo, pe de altă parte, trebuie să ofere și mai mult pe linia condițiilor de pregătire, concret prin poziții mai numeroase în sălile sale, prin echipament și tehnicieni. În fine, un capitol la care se pot înregistra încă multe progrese este acela al colaborării strînse dintre antrenorii de la Dinamo și cei de la Energia.

Cum scriam la început, Școala sportivă Energia a venit aici de numai doi ani, iar realizările substanțiale obținute în acest răstimp ne determină să credem că nu e departe momentul cînd atît clubul gazdă, cît și școala oaspe vor constata că întreaga lor colaborare constituie o reușită, că eforturile coroborate sînt de natură să aducă avantaje și rezultate frumoase de ambele părți.

Al. HORIA

Gheorghiță Lucian — *în acțiune — unul dintre „produsele" cele mai bune ale Școlii sportive* Energia *din București.*

PATINATORII DIN MIERCUREA CIUC SIMT NEVOIA UNUI SPRIJIN EFICIENT

Tinerii patinatori de viteză aparținînd Școlii sportive din Miercurea Ciuc s-au numărat printre principalii animatori ai concursurilor republicane din ultimii ani. Urcînd treptele măiestriei sub îndrumarea unor antrenori pasionați (profesori de educație fizică, foști la rîndul lor sportivi fruntași ai pistelor de gheață), patinatorii **Eva Szigeti, Agnes Rusz, Eva Molnar, Cornel Munteanu, Ladislau Biro, Attila Csomortani** și **Hollo Zsuzsa** — ca să amintim numai cîteva dintre elementele dotate de la această unitate de învățămînt — se anunță ca viteziști de nădejde. Alături de ei, încă aproape 70 de fete și băieți, între 7 și 14 ani, se pregătesc sub conducerea prof. **Maria Tașnadi**, fostă campioană absolută a țării, prof. **Ileana Biro**, alergătoare de categoria întîi și veșnic-tînărul prof. **Anton Molnar**. După trialuri pe... uscat, 27 de elevi au îndeplinit normele necesare participării la întrecerile oficiale ale apropiatului sezon.

Dar (păcat că există acest dar), cele trei cadre de specialitate întîmpină o serie de dificultăți în munca de depistare și instruire a elementelor talentate:

— cele trei săli de antrenament ale Liceului nr. 1, unde-și are sediul Școala sportivă, sînt ocupate aproape în permanență cu diversele activități ale elevilor de la liceu;

— nu există pentru ședințele de pregătire fizică o pistă de atletism, deoarece se tărăgănează de multă vreme darea în folosință a bazei sportive din incinta liceului;

— viteziștii de la Școala sportivă nu au un orar potrivit, corespunzător necesităților, pe patinoarul artificial din localitate acordîndu-li-se doar trei ore pe săptămînă, dintre care două duminica dimineața.

— inventarul de ghete și patine este încă sărac.

Mai sînt și alte lipsuri de natură să frineze progresul cadrelor de perspectivă din grupele de performanță. Sperăm că atît conducerea Școlii sportive, cît și factorii care răspund de buna activitate a acestei unități de învățămînt se vor preocupa să găsească soluții pentru a se asigura eficiența procesului de depistare și pregătire a viitorilor performeri.

Traian IOANIȚESCU

22 DE PROFESORI, DAR NUMAI 3 SPORTIVI ÎN LOTUL SPERANȚELOR OLIMPICE

Școala sportivă de atletism poate realiza incomparabil mai mult decît în sezonul recent încheiat

Creată în urmă cu 6 ani în ideea de a asigura o bogată pepinieră de talente cluburilor de performanță din Capitală, **Școala sportivă de atletism** își justifică existența, situîndu-se la finele unui bogat sezon în fruntea unităților școlare din întreaga țară. Numai în acest an, reprezentanții S.S.A. au stabilit 27 recorduri naționale de juniori și au colecționat 16 titluri de campioni. Cu o largă activitate, care cuprinde în 58 de grupe, conduse de 22 de profesori, aproape 900 de tineri din școlile Capitalei, această unitate a reușit să impună în atenția specialiștilor, de-a lungul anului 1974, cîțiva tineri talentați, cu frumoase perspective, printre care: **Niculina Ilie, Mihaela Stoica, Constantin Obreja,** aflați și în lotul speranțelor olimpice.

Aceste rezultate sînt rodul activității unui colectiv de antrenori harnici și pricepuți — i-am numi în primul rînd pe **D. Vlădescu, C. Pascal, Georgeta Mușat, G. Stănescu, L. Pandele, Al. Ardeleanu, A. Popa.**

Rezultatele, incomparabil superioare celor din anii trecuți, s-au datorat unor măsuri energice în organizarea activității (s-a renunțat la serviciile a 8 profesori cu rezultate total nesemnificative) și instaurării unui climat de muncă propice perspectivei. Totuși, într-o recentă ședință de analiză, la nivelul Municipiului București, s-au emis păreri din care se desprindea nemulțumirea față de PRODUCȚIA actuală a Școlii sportive de atletism. Se sublinia că acest colectiv, care cuprinde un mare număr de tehnicieni, mulți dintre aceștia cu solide cunoștințe și cu o largă experiență, nu se poate declara mulțumit doar cu o serie de titluri și recorduri naționale de juniori, mai ales că mîna de atleți aflată în atenția selecționerilor este produsul unui număr restrîns de antrenori.

Pe bună dreptate s-a pus întrebarea: de ce prof. **M. Berbecaru** (atras în ultima vreme tot mai mult de tenis) nu a mai descoperit vreun săritor cu prăjina de aproape trei ani, de ce semifondiștii și fondiștii antrenați de **I. Puică** și **I. Șerbescu** nu reușesc să iasă din anonimat, de ce **Marian Ciser** sau **Paul Ioan**, profesori cu o bună calificare, nu obțin rezultate la nivelul actualelor cerințe? Condițiile de selecție și pregătire ale sportivilor școlii sînt aproximativ asemănătoare, chiar dacă unii și-au fixat „atelierele" la Stadionul tineretului, iar alții au preferat stadionul complexului „23 August". Totuși, rezultatele sînt sensibil diferite. A explica această stare de lucruri doar prin comoditatea unora, ar fi prea puțin.

Din discuțiile purtate cu directoarea școlii, **Maria Zamfirescu**, am înțeles că problema selecției este încă nerezolvată; profesorii continuă să se „războiască" cu colegii lor de la alte discipline sportive pentru tinerii care vădesc aptitudini. Oare nu ar fi mai simplu să se organizeze, periodic, concursuri de selecție, precedate de o bună popularizare, sau să se ceară concursul Inspectoratului școlar municipal pentru a se organiza, la Școala generală nr. 173, vecină cu Stadionul tineretului, cîteva clase de atleți? În altă ordine de idei, am vrea să atragem atenția și asupra lipsei de colaborare dintre profesorii acestei unități, fapt care împiedică realizarea unui colectiv solidar, omogen, cu posibilități incomparabil mai mari decît cele obținute în sezonul recent încheiat.

Adrian VASILIU

Din succinta relatare a activității cîtorva școli sportive se poate releva aportul însemnat al acestor unități la asigurarea schimbului de mîine al sportului nostru de performanță. Este, firește, doar o mostră, dar chiar și numai ea evidențiază utilitatea școlilor sportive, importanța tot mai mare pe care o capătă.

Am abordat subiectul din unghiuri diferite, tocmai pentru a sublinia aria largă în care acționează școlile sportive. Poate că în diverse sectoare — asigurarea elementelor talentate pentru loturile naționale, a speranțelor olimpice; colaborarea strînsă cu cluburile, cu școlile generale și liceele; realizarea unui proces de selecție continuu; sporirea producției ș.a.m.d. — mai există carențe, resurse insuficient folosite. Este însă sigur că primind sprijinul Ministerului Educației și Învățămîntului, precum și al organelor C.N.E.F.S., aceste unități de bază ale mișcării noastre sportive vor reuși să-și sporească contribuția, să-și lărgească sfera de activitate, să însumeze un număr tot mai mare de sportivi din rîndurile cărora să fie depistate marile talente. Astăzi, întregul nostru tineret este încadrat în forme de învățămînt. Cum școlile de toate gradele și profilurile sînt tocmai cele spre care își îndreaptă atenția aceste unități sportive — este creată premisa reușitei. Cu condiția ca antrenorii-profesori să dovedească dragoste și responsabilitate pentru meseria lor, să muncească fără preget, să colaboreze neîncetat cu medicii, metodiștii și antrenorii marilor cluburi.